

ὅποιος ἀφήνει κατάπληκτες τὶς δύο ἀγαθὲς θεῖες, αἰσθάνεται κανεῖς, ὅτι ἡ Νάση δὲν θὰ εἶναι πολὺν καιρὸν ἀκόμη ἢ πρωταγωνίστρια τοῦ τέννις. Ὁ ἔρως εἶναι ἓνα σπὸρ ἀπαιτητικὸ πού δὲν ἀνέχεται τὰ ἄλλα σπὸρ.

Τὸ μονόπρακτο αὐτὸ ἔχει λαμπρὸ διάλογο, ἀπολύτως φυσικὴ ἐξέλιξι καὶ κανένα ἐξαιρετικὸ ἐλάττωμα, τὸ ὅποιον νὰ τοῦ μειώνει τὴν δροσιὰ καὶ τὴν εὐγένειά του. Καὶ ἡ ἐπιτροπή, χωρὶς κανένα δισταγμὸν καὶ ἐν ἀπολύτῳ ὁμοφωνία τοῦ ἀπονέμει τὸ πρῶτον βραβεῖον.

ΑΧΙΑ. ΚΥΡΟΥ

ΕΚΘΕΣΕΙΣ

ΠΕΡΙΚΛΗ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗ. *Δίθουσα Paul.*

Καὶ ἡ φετεινὴ ἔκθεσις τοῦ κ. Ἀναστασιάδη ὅπως κ' ἡ προπερσινὴ εἶχε μεγάλη ἐπιτυχία. Τὰ ταμπλὼ πού εἶδαμε, ὅλα παρμένα ἀπτὴν αἰγυπτιακὴ φύση, τὴν αἰγυπτιακὴ ζωὴ τὰ διέκρινε μιά εὐγένεια καὶ στοὺς χρωματικoὺς τόνους καὶ στὴν ὅλη οὐੱλληψη. Παρατηρήσαμε στὰ τελευταῖα ἔργα τοῦ καλλιτέχνη ἓνα σημαντικὸ προσόν, τὴν ἀπλούστευση τῶν ζωγραφικῶν μέσων πού παρουσίαζε ἐξαιρετικὰ χαριτωμένα τὶς διάφορες ἐνδιαφέρουσες vues τοῦ παλιοῦ Καιροῦ, ποῦχε τὴν καλὴ ἔμπνευσι νὰ ζωγραφίσει. Ὁ ἀριθ. 44 «Citadelle» καὶ ὁ ἀριθ. 42 «Vue du Caire» ἄρσαν ἰδιαίτερος.

Προτίμησι δείχνει πάντα ὁ κ. Ἀναστασιάδης στὸ ἀλεξανδρινὸ κανάλι. Οἱ ἀριθ. 15, 35 καὶ 36 ξεχώριζαν μὲ τὴν χαρακτηριστικὴ αἰγυπτιακὴ τοὺς ἀτμόσφαιρα καὶ μιά φινέτσα στὴν ἐκτέλεσι τῶν διαφανειῶν.

Οἱ διάφοροι τόνοι τοῦ πράσινου τῶν δέντρων, ἰδίως στὰ ταμπλὼ 11, 8, 6, 23 καὶ 2 πολὺ πετυχημένα συνδυασμένοι ἔδιναν μιά εὐχάριστη γαλήνια ἐντύπωσι.

Ἄλλα καλύτερα ἔργα ἦταν ἐπίσης οἱ θαλασσογραφίαι ἀριθ. 34, 14, 22 καὶ 31.

Ἡ ἀκτὴ τοῦ Sidi-Bishr μὲ τοὺς ἀποτόμους βράχους παρμένη καὶ σὲ δυνατὸ ἥλιο καὶ στὸ σουρούπωμα, χαρακτηρισμένη ἔντονα τεχνικὰ ἐκτελεσμένη.

Τὰ κεφάλια τῶν ἀραπάδων εἶχαν δύναμις στὴν ἐκφρασι.

Ὁ κ. Ἀναστασιάδης παρουσίασε καὶ σχέδια πού τὰ διέκρινε πολλὴ χάρις στὴ γραμμὴ.

Ἡ ἔκθεσις ἔμεινε ἀνοικτὴ ἀπὸ τὶς 10 ὡς τὶς 20 Δεκεμβρίου.

Καὶ ΜΑΡΙΑΣ ΛΙΑΝ καὶ ΧΑΡ. ΠΑΡΩΔΗ. *Δίθουσα Ἑλληνικῆς Δέσσης.*

Δουλεύοντας καιρὸ πλάϊ στὴ διαπρεπὴ καλλιτέχνηδα κ. Θ. Φλωρᾶ Καραβία ἢ κ. Lian καὶ ἡ Δνὶς Παρώδη πρώτη φορὰ ἐμφανίζονται στὸ Ἀλεξανδρινὸ κοινό, μὲ τὴν ἐκθεσὴ τοὺς αὐτὴ.

Τὸ κυριότερο πράγμα πού ἔχει νὰ τοὺς παρατηρήσει κανεῖς

είναι ότι ξέφυγαν άπτόν έρασιτεχνισμό και μπορούν με την έργασία τους πού είδαμε νάχουν άξιώσεις ζωγράφων έξ έπαγγέλματος.

Βέβαιο μοιραία είναι άκόμα καταφανής ή επίδραση τής διδασκάλοο στην τεχνολοπία τους και στην ώς επί τό πολυ έκλογή τών θεμάτων, διακρίνει όμως κανείς εύθύο έξ άρχής πώο δέν είναι μίμηση ή συγγένεια αύτή.

Ή Δνίο Παρώδη, πίο μεστωμένο ζωγραφικό ταλέντο, φαίνεται νά κατέχει καλά και τό métier. Τά άνθη της είχαν μιá φρεσκάδα έξαιρετική, και τά σάν μινιατοῦρες coin d'intérieur της πολυ συμπαθητικά. Τό εύάριστο είναι πού καταπιάνεται και με μεγάλα ταμπλώ με ίση δεξιολεχνία και γνώση τής ζωγραφικής ούοίας. Τά θέματα βέβαία στην Άλεξάνδρεια δέν έχουν μεγάλη ποικιλία γιωτι ούτε ή φύση την παρουσιάζει, ούτε μοντέλα ύπάρχουν γιά νά βοηθήσουν την έμπνευση τών ζωγράφων πού θάθελαν νά επιδοθούο στην σύνθεση. Εν τούτοις ή Δνίο Παρώδη παρουσίασε μιá άρκετά πλούοια έκθεση τοπειών τοῦ Μαριούτ, τής άκτής μας, τοῦ Κοναλιού, τών φοινικόδεντρων και πολλά, πάρα πολλά λουλούδια - πού οί ζωηροί και εύάριστοι χρωματισμοί τους προσενοούοαν μιá χαρούμενη αίσθηση. Ξεχωρίζομε τους άριθ. 48, 63, 70, 73.

Ή όλη της έργασία είναι πολυ άξιοπρόοεχη.

Ή Κα Lian μοιάζει νάχει λιγώτερη όρμητικότητα, δουλεύει με άνεση τή φαρδειά πινελιά και πετυχαίνει ώραία ζωγραφικά έφέτα. Ο άριθ. 32 ήταν άποδομένος με άρκετή έλευθερία. Τό Dattiers (άριθ. 15) πολυ καλό στο χρώμα.

P. Σ.

BIBΛΙΟΚΡΙΣΙΕΣ

«*Περί Τέχνης*» Ε. Π. ΠΑΠΑΝΟΥΤΣΟΥ Άλεξάνδρεια-Άθήνα 1930.

Ο Παπανούτσος είναι άναμφισβήτητα ένα μεγάλο φιλοσοφικό μυαλό, προωρισμένος νά καταλάβει μιάν όλωο ξεχωριστή θέση στη νεωτέρα Ελλάδα και νά άναδειχτεί με τόν καιρό και έξω άπ' αύτήν. Ή έκτελεσμένη ώς τά τώρα έργασία του—με τά δυό βιβλία «Ή τριλογία τοῦ πνεύματος» (πού κυκλοφόρησε στα 1928 και είναι μιá συνθετική φιλοσοφική θεώρηση τοῦ Πνεύματος—Τέχνη—Ήθική—Έπιστήμη) και τό «Περί Τέχνης» πού είναι ή άναλυτική έρμηνεία τοῦ κεφαλαίου «Ή Τέχνη» τής «τριλογίας τοῦ πνεύματος» (θα άκολουθήσουν και τά βιβλία *περί Ήθικής*, *περί Έπιστήμης*, και ένα τελευταίο τής σειράς, γιά τή φιλοσοφία τής Ιστορίας)—δείχνει στον μελετητή και στον κριτικό, πού θα άσχοληθεί με τους φιλοσοφικούς συλλογισμούς τοῦ συγγραφέα, την βαθύτητα και την ειλικρίνεια με την όποία ο Παπανούτσος καταπιάνεται τό δύοκολο έργο τοῦ αισθητικού. Άν βρεθεί κανείς νά μιλήσει ίσως γιά τολμηρότητα, πού είναι πρόσόν, όταν με τους συμπερασματικούς συλλογισμούς τους βασισμένους και Ισορροπημένους, κατορθώοεις νά τή στερεώοεις, δέ θα βρεθεί όμως ούτε ένας σοβαρός περναρητής ίκανός νά προσάψει στον Παπα-